vixit ut ante. Iunctis namque
sibi sociis terrestria spreuit.
Et tumulatus ibi. cum su
ma pace quieuit. Nota
miraculum de principio ordinis carth[usiensis]
Fuit quidam magnus di
ctus regens actu parisi
us in theologia magi
nominis atque fame non me
diocris. qui ad vltimum
finem vite huic perductus est.
Cum autem sermone deprompte ta
viri tam magistri. quamtam
alii clerici vniuersi parisi
ses non mediocri contristati.
ad eius exequias prout
moris est parisius conue
nerunt. Omnibus ergo que

ad eius exequias ꝑtinebant.
honorifice ⁊ rite pactis ve
tu͂ est ad hoc ut defuncti cor
pus deberet poni in sepl'chro.
Circu͂stātib' ergo clericis.
Statis defunctus clamavit
dicens. Iusto dei iudicio accu
tus sum. Et audientes de
magni ⁊ clerici. non mini
to stupefacti. Iusto consilio
retulerunt corpus ad ec
clesiā in crastinu͂ reser
vantes. Sequenti igitur die
exequiis iteru͂ celebratis
cu͂ vellent corpus in tu
mulu͂ ponere. Iteru͂ cla
mavit mortuus. ⁊ ait.

Iusto dei iudicio iudicatus fu-
it. Tunc magis et magis ammi-
rati dicti clerici. et inqui-
rentes quid agere deberent.
Dixerunt quidam quod iudicium
poterat sonare in bono
et in malo. Unde commune
consilium fuit. ut eum ad se-
quintam diem. qui defunctus
fuerat tumulandus ser-
varetur. Quod et factum est.
Divulgato igitur predicto
rumore sequenti die con-
venit pene universa civi-
tas. et cum ponerent defunc-
tum in sepultura preparata.
Iterum clamavit. Iusto dei

iudicio condempnatus sum. Dic
ta autem magistri audito hoc
verbo et tractatu habito de
agenda. dixerunt cum eo damp
natum. ¶ Erat autem tunc tem
poris. quidam canonicus reme
nsis magister in theologia. nomi
ne bruno. magne sanctita
tis et profundi sensus. qui
attente rem considerans
vocavit quosdam de scolaribus
suis secrete. et ait illis. Ec
ce videtis hominem. quod agere
debemus. Si hic tante scien
tie tante vite tante fame
dixit se accusatum iudicatum
condempnatum. quid nos sperare

debemus miseri peccatores. Cumque dicerent ei. Magister in omnibus parati sumus tuo acquiescere consilio. Ait. Consulo. ut mundum. et que sunt mundi fugiamus. et habitemus in solitudine secundum psalmistam. Ecce elongavi fugiens. et mansi in solitudine. et incipiamus ordinem penitencie et caritatis. Et addidit. Est enim quidam sanctus episcopus in partibus burgundie in civitate gratianopoli. in cuius episcopatu sunt loca deserta. et pene inaccessibilia. eamus ad eum et eius consilio

o[mn]ia faciamus Venerunt igit[ur]
septe[m] unanimes. et domus
voluntatis. Cu[m]q[ue] intraverent p[er]
q[ue]ndam etate[m] accidit ut s[an]c[tu]s
vir dei s ep[iscop]us obdormivit.
i[n] camera sua. Viditq[ue] in sop-
nis. Ecce septe[m] stelle cade-
bant an[te] pedes eius. et postea
ascendebant p[er] diversos mo[n]tes
et multa deserta. usq[ue] ad que[n]-
da[m] locu[m] horribilem valde. et
a ge[n]tibus remotu[m]. Steterunt
aut[em] ibi. Evigilante aut[em] s[an]c[t]o
ep[iscop]o. et de visione stellaru[m] co-
gitante. Adest magister bruno
cu[m] sociis suis. Cadentib[us] aut[em]
dei s septe[m] an[te] pedes viri

ta. cogitabat in corde suo de
septem stellis. Nam ipsi septem
erant. Recepit autem eos be-
nigne ad osculum. et inquisita
et diligenter intellecta. qua
de causa venissent. dixit
eis. Ideo locum vestrum. a deo
vobis paratum. Et duxit eos
non sine grandi labore.
ad locum ubi steterunt septem
stelle. et ait. Ecce locus ves-
ter. Ibi igitur ipso sancto viro
iuvante. ceperunt edificare
primam domum ordinis
cartusiensis. que domus
cartusia nuncupatur.